

Dúdoló

*Ady Endre egyszer erre bandukolt
őszi erdő alján régi dalt dúdolt
rég volt az ének s mégis mégis új
olyan amitől a lélek lángra gyúl*

*olyan amitől az őszi ág kihajt
amitől a víznek kicsi lesz a part
mellén összefogta bő köpönyegét
és mint aki nyíló kikericsen lép*

*ment a Kőrös mentin amerre a víz
mint akit nem lába — gondolata visz
bő köpönyegébe bojtortján ragadt
vállán dorombolva font az őszi nap*

abból amit hallot font napsugarat

Beszéd próféciával

Ady Endre gondolat-sziclái, igazság-tömbjei megkerülhetetlenek. Hiába próbálnók robbantani s hiába minden markológépünk, eszköztelenek vagyunk, hogy belőlük díszkaput emeljünk. Ha sikerülne is összehoznunk valami affélét, az ünnepelt nem jönne be azon. Hátat fordítva mihelyst szándékunkat megneszelné, s talán felénk se fordulna újabb száz vagy ezer esztendeig. Ne próbáljuk hát elkápráztatni őt, aki minket látásra tanított, felnőtte konfirmált, életre ostromozott, s aki ma is minden igaz gondolatunknak kelesztő kovásza. Kelet és Nyugat, Nemzet és Nemzetköziség, a Választó s a Gyűjtő: ő a magyarság Ó- és Újszövetsége, a Törvény és a Kegyelem: a Szintézis maga. Nem lehet követni, mondják. Csak követni lehet. Akik tagadják is általa vannak s lesznek. Hatalmas versei szunnyadnak még, sejtelmeket őrző hangtalan harangokként az örökkévalóság tornyában. Eleddig inkább — ráutaltságunkban is — a félreverésre alkalmassabbak kötelébe fogódtunk. Meg kellene végre húznunk valamennyit. S ha megcselekedjük, bizony mondom, e legtágasabb század boltozata is szűk lészen majd a hangzatok befogadására: Bartók és Kodály együtt merül föl bennök.